

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МОРОЗ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MOROZ AND OTHERS v. UKRAINE)**

(Заява № 36545/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

21/03/2007

Це рішення набуває статусу остаточного відповідно до умов, визначених у п. 2 статті 44 Конвенції, та може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Мороз та інші проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 27 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою (№ 36545/02), поданою до Суду вісьмома громадянами цієї держави – паном Іваном Васильовичем Морозом, пані Уляною Андріївною Нікуліною, паном Семеном Григоровичем Шехалі, паном Юрієм Івановичем Михайленком, пані Євгенією Борисівною Ширяєвою, паном В'ячеславом Васильовичем Пархоменком, паном Анатолієм Дмитровичем Добровановим, пані Валентиною Іванівною Половець (далі – заявники) 8 серпня 2002 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Заявники були представлені пані Н.Ткаченко, адвокатом, яка працює в Києві. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – паном Юрієм Зайцевим.

3. 13 грудня 2005 року Суд прийняв рішення направити скарги на комунікацію Уряду. Того ж дня відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявники, пан Мороз, пані Нікуліна, пан Шехалі, пан Михайленко, пані Ширяєва, пан Пархоменко, пан Доброванов та пані Половець, є громадянами України, які народилися у 1926, 1937, 1930,

1934, 1940, 1968, 1926 та 1931 роках відповідно. Пані Половець проживає у м. Боярка, а інші проживають у м. Києві.

5. У 1991 році заявники передали Компанії «АТЕК» певні грошові суми для того, щоб та могла придбати для них автомобілі. Компанія уклала угоду з третьою особою, за якою остання зобов'язувалась забезпечити заявників автомобілями.

6. У липні 1994 року Українська асоціація споживачів, діючи в інтересах заявників, разом з тридцятьма іншими особами подала позов до Ленінградського районного суду м. Києва (далі – Ленінградський суд) проти компанії через невиконання нею своїх договірних зобов'язань, а саме – забезпечення заявників та інших осіб автомобілями. Компанія заперечила той факт, що вона мала будь-які договірні зобов'язання.

7. 23 серпня 1994 року Ленінградський суд призначив проведення експертизи та призупинив провадження. 15 листопада 1994 року було надано експертний висновок, а провадження поновлено.

8. У 1995 році заявники разом з двадцятьма вісьмома іншими особами подали до Ленінградського суду окремі скарги стосовно предмета проваджень. Позивачі вимагали повернення сум, які вони виплатили компанії, та компенсацію.

9. 27 квітня 1995 року Ленінградський суд відмовив заявникам у задоволенні позовних вимог, не визнавши вини з боку компанії.

10. 12 липня 1995 року Київський міський суд (далі – Київський суд) скасував це рішення та направив справу на новий розгляд. Він постановив, що Ленінградський суд не взяв до уваги всіх обставин справи.

11. 8 квітня 1996 року ухвалою Ленінградського суду було призначено додаткову товарознавчу експертизу, яку було завершено 10 квітня 1996 року.

12. 18 червня 1996 року Ленінградський суд виніс рішення на користь заявників. 4 листопада 1996 року той же суд виніс додаткове рішення, частково змінюючи резолютивну частину свого рішення від 18 червня 1996 року, яке все ще залишалось винесеним на користь заявників. На вказані рішення не було подано апеляційні скарги, і вони набрали законної сили.

13. 28 лютого 1997 року голова Київського суду подав протест в порядку нагляду до президії цього ж суду, вимагаючи порушити у цій справі провадження в порядку нагляду. 25 березня 1997 року президія задовольнила протест, скасувала рішення від 18 червня та 4 листопада 1996 року та направила справу на новий розгляд. Президія постановила, що Ленінградський суд не встановив правовий характер угоди між заявниками та компанією.

14. Невизначеної дати один з позивачів у справі, пан Н., подав заяву щодо виділення його позовних вимог в окреме провадження. 19 листопада 1997 року Ленінградський суд задовольнив цю заяву.

15. 8 грудня 1997 року Ленінградський суд виніс рішення, яким частково задовольнив вимоги пана Н. Рішення не було оскаржено в апеляційному порядку і набрало законної сили.

16. 11 березня 1999 року заступник Голови Верховного Суду подав протест до президії Київського суду, вимагаючи порушити у справі провадження в порядку нагляду. 29 березня 1999 року президія задовольнила протест, скасувала рішення від 8 грудня 1997 року та направила справу на новий розгляд. Президія в основному повторила підстави, викладені у її рішенні від 25 березня 1997 року.

17. Невизначеної дати пан Н. приєднався до початкового провадження в якості співпозивача.

18. В ході провадження у період між 11 вересня 1997 року та 30 червня 2000 року заявники двічі доповнювали свої позовні вимоги.

19. Приблизно з тридцяти трьох слухань, що відбулися протягом вищевказаного періоду, сім були перенесені через відсутність або на прохання представників заявників. Тринадцять слухань було перенесено через відсутність представників компанії-відповідача, а чотири слухання було відкладено через неявку свідків. П'ять слухань не відбулося через відсутність судді.

20. 21 лютого, 14 березня, 12 квітня та 26 травня 2000 року на представників компанії-відповідача було накладено штрафи через повторні неявки до суду. На одного із свідків, викликаного судом, двічі накладався штраф з тих же причин.

21. 30 червня 2000 року Ленінградський суд виніс рішення на користь заявників. Рішення не було оскаржено в апеляційному порядку і набрало законної сили.

22. 19 грудня 2000 року заступник Голови Верховного Суду України подав протест до президії Київського міського суду про відкриття у справі провадження у порядку нагляду. 15 січня 2001 року постановою президії протест було задоволено, рішення від 30 червня 2000 року скасовано, справу направлено на новий розгляд. Було встановлено, що суд першої інстанції неправильно застосував закон.

23. 6 червня 2001 року голова Ленінградського суду звернувся до голови Київського міського суду з клопотанням передати справу у провадження Київського міського суду, оскільки вона вже чотири рази переглядалась Ленінградським судом.

24. Того ж дня голова Київського міського суду задовольнив клопотання голови Ленінградського суду та передав справу судді Київського міського суду на новий розгляд.

25. 30 листопада 2001 року Апеляційний суд м. Києва (колишній Київський міський суд), діючи як суд першої інстанції, призначив

справу до слухання на 14 грудня 2001 року, але слухання не відбулося через хворобу судді.

26. Між 14 грудня 2001 року та 28 січня 2002 року відбулося шість слухань, два з яких було відкладено на прохання компанії-відповідача, а одне – через подання доповнення до вимог представником заявника.

27. 28 січня 2002 року Апеляційний суд м. Києва своїм рішенням відмовив заявникам у задоволенні їх вимог.

28. 28 квітня 2002 року представник заявників подав касаційну скаргу.

29. 29 квітня 2002 року Українська асоціація споживачів та пан Шехалі, діючи в інтересах усіх заявників та інших позивачів, подали окрему касаційну скаргу.

30. 24 травня 2002 року ухвалою Апеляційного суду м. Києва заявникам було надано строк для виправлення недоліків у касаційній скарзі від 28 квітня 2002 року та сплати державного мита.

31. 7 та 11 червня 2002 року троє із заявників, пан Шехалі, пан Михайленко та пан Пархоменко, надали суду копії квитанцій про сплату державного мита стосовно останньої касаційної скарги.

32. 12 червня 2002 року Апеляційний суд м. Києва ухвалив касаційну скаргу представника заявників від 28 квітня 2002 року вважати неподаною та повернути скаржнику у зв'язку з несплатою державного мита.

33. 24 червня 2002 року той же суд передав касаційну скаргу, подану 29 квітня 2002 року Українською асоціацією споживачів та паном Шехалі, що діяли в інтересах всіх заявників та інших позивачів, до Верховного Суду.

34. 8 жовтня 2002 року колегія з трьох суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України ухвалила передати касаційну скаргу на розгляд складу Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України.

35. 10 вересня 2003 року ухвалою Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України було скасовано рішення від 28 січня 2002 року та направлено справу на новий розгляд.

36. Апеляційний суд м. Києва, засідаючи у різних складах, провів п'ятнадцять слухань. Шість слухань було перенесено через відсутність представника заявників або на його прохання, тоді як три слухання було перенесено на прохання компанії-відповідача.

37. У ході судового провадження заявники двічі змінювали свої позовні вимоги.

38. 15 квітня 2004 року рішенням Апеляційного суду м. Києва були частково задоволені позовні вимоги заявників. Судом було встановлено, що компанія мала зобов'язання забезпечити позивачів

автомобілями, яке вона не виконала. Суд зобов'язав компанію виплатити кожному із заявників 49 180,05 грн¹.

39. 14 та 19 травня 2004 року відповідно компанія-відповідач та заявники подали касаційні скарги.

40. 8 лютого 2006 року Верховний Суд України відхилив касаційні скарги сторін.

ЩОДО ПРАВА

I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ

41. Суд зазначає, що після передачі справи на комунікацію до Уряду-відповідача заявники подали нові вимоги, стверджуючи, що було порушено статтю 1 Першого протоколу стосовно затримки у виконанні рішення Апеляційного суду м. Києва від 15 квітня 2004 року.

42. На думку Суду, нові скарги не становлять собою уточнення первинних скарг заявників щодо тривалості провадження, що були подані на чотири роки раніше, стосовно яких сторони надали свої коментарі. Отже, Суд не вважає доцільним розглядати ці питання окремо (див. рішення у справі «Пряник проти України», № 75788/01, пункт 20, від 19 квітня 2005 року).

II. СКАРГА СТОСОВНО ТРИВАЛОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ

43. Заявники скаржилися, що тривалість провадження була несумісною з вимогою «розумного строку», гарантованою пунктом 1 статті 6 Конвенції, в якій зазначено:

«Кожен має право на... розгляд його справи упродовж розумного строку... судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

A. Прийнятність

44. Уряд стверджував, що заявники не використали всі наявні засоби юридичного захисту, оскільки вони не подали до судів вищої інстанції скарги стосовно стверджуваної неспроможності судів першої інстанції розглянути справу в належний час. Уряд зазначив, що результатом розгляду таких скарг могло стати відкриття

---

1. 7 938 євро.

дисциплінарних проваджень проти суддів судів першої інстанції, які розглядали справу.

45. Заявники не погодились.

46. Суд нагадує, що метою пункту 1 статті 35 Конвенції є надання Високим Договірним Сторонам можливості запобігти або виправити стверджуване порушення до того, як ці твердження будуть подані до Суду. Для того, щоб бути ефективним, засіб юридичного захисту повинен бути здатним запобігати стверджуваним порушенням або їх продовженню, або ж повинен мати змогу забезпечити відповідне виправлення будь-якого порушення, що вже сталося (див. *mutatis mutandis*, справу «Красуський проти Польщі», № 61444/00, пункт 66, ECHR 2005-...).

47. Суд зазначає, що Уряд не довів, що застосування у цій справі дисциплінарних проваджень щодо суддів могло посприяти у наданні заявникам компенсації за будь-яке стверджуване порушення їх права на судовий розгляд протягом розумного строку або ж прискорити розгляд справи.

48. За цих обставин Суд доходить висновку, що заявники були звільнені від зобов'язання використовувати засіб юридичного захисту, на який посилається Уряд, а тому вони дотрималися вимог пункту 1 статті 35.

49. Суд доходить висновку, що ця частина заяви не є явно необґрунтованою у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Більше того, Суд зазначає, що заява не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Тому вона повинна бути проголошена прийнятною.

В. Щодо суті

1. Період, що має розглядатися

50. Уряд зауважив, що ця частина провадження знаходилась поза компетенцією Суду *ratione temporis*.

51. Суд зазначає, що період, який слід взяти до уваги, розпочався 11 вересня 1997 року, коли Україна визнала право подання індивідуальної заяви. Однак, оцінюючи розумність строку, що минув після тієї дати, слід звернути увагу на стан проваджень на той час. Таким чином, провадження, що розпочалось у липні 1994 року та закінчилось у лютому 2006 року, за винятком перерв між 4 листопада 1996 року та 25 березня 1997 року, 27 вересня 2000 року та 15 січня 2001 року, коли не було судових проваджень, тривало більше десяти років та семи місяців (див. рішення у справі «Єманакова проти Росії», № 60408/00, пункт 41, від 23 вересня 2004 року, та рішення у справі «Єфименко проти України», № 55870/00, пункт 51, від 18 липня 2006 року). Період, що належить до компетенції Суду *ratione temporis*, тривав біля

восьми років та одного місяця (з 11 вересня 1997 року до 8 лютого 2006 року) для судів трьох рівнів.

2. Розумність тривалості проваджень

52. Уряд стверджував, що справа була ускладнена великою кількістю позивачів та тим, що заявники змінювали свої вимоги дванадцять разів.

53. Більше того, Уряд стверджував, що у цій справі не було значних періодів бездіяльності державних органів. Уряд зауважив, що певні періоди затримки у провадженнях були спричинені заявниками і це стало причиною загальної затримки приблизно на сім місяців. Уряд стверджував, що були значні затримки (загальною тривалістю приблизно у рік), що сталися з вини компанії-відповідача, на представників якої судом чотири рази було накладено штраф.

54. Заявники оскаржили зауваження Уряду. Зокрема, вони стверджували, що справа не була ускладнена, оскільки вимоги всіх позивачів стосувались одних і тих самих правових та фактичних питань. Більше того, вони стверджували, що затримка у провадженнях була спричинена великою кількістю повторних розглядів їх справи.

55. Суд повторює, що розумність строку проваджень повинна оцінюватись у світлі обставин справи та з урахуванням наступних критеріїв: складність справи, поведінка заявників і відповідних органів державної влади та того, яку важливість для заявників мало питання, що розглядалося (див., з-поміж багатьох інших, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» [GC], N 30979/96, пункт 43, ECHR 2000-VII).

56. Стосовно складності цього спору Суд зауважує, що суди повинні були встановити, чи існували між позивачами та компанією-відповідачем договірні відносини та чи виконала компанія свої договірні зобов'язання. Суди заслухали двох свідків та ґрунтували свої рішення в основному на письмових доказах, поданих сторонами. Хоча справа й справді була дещо ускладнена великою кількістю позивачів та багаторазовими змінами ними позовних вимог, Суд зауважує, що вимоги позивачів стосувались схожих фактів та одних і тих же правових питань. Таким чином, Суд доходить висновку, що предмет судового процесу, що розглядається, не може вважатися особливо складним.

57. Більше того, Суд зазначає, що провадження мали певну важливість для заявників. Однак Суд не вбачає жодної причини, за якої національні суди повинні були розглядати цю справу з особливою нагальністю по відношенню до інших справ, що розглядалися ними.

58. Що стосується поведінки заявників протягом проваджень, Суд вважає, що у справі були певні затримки, які мали місце з їх вини,

однак Суд не має жодних доказів, які могли б свідчити про те, що провадження були особливо тривалими виключно через їх поведінку.

59. Суд зазначає, що були значні періоди затримки, а саме між 15 січня та 30 листопада 2001 року, 8 жовтня 2002 року та 15 жовтня 2003 року, 19 травня 2004 року та 8 лютого 2006 року (див. пункти 22-25, 34-35, та 39-40 вище), стосовно яких Уряд не надав жодних пояснень. Відповідно Суд вважає, що органи державної влади несуть відповідальність за затримку у провадженнях більше трьох років.

60. Більше того, Суд зазначає, що справа переглядалася чотири рази. Отже, Суд вважає, що затримка у провадженнях була спричинена також повторним переглядом справи. Хоча до компетенції Суду не належить аналіз якості практики національних судів, він зауважує, що, оскільки передача на повторний розгляд призначається тоді, коли мали місце помилки при розгляді справи судами нижчої інстанції, то повторення такого припису в межах одного провадження вказує на серйозні недоліки судової системи (див. рішення у справі «Вірчішевська проти Польщі», № 41431/98, пункт 46, від 25 листопада 2003 року). Більше того, саме національним судам належить функція керування провадженнями таким чином, щоб вони були швидкими та ефективними (див., з-поміж останніх, рішення «Скордіно проти Італії» (№ 1) [GC], № 36813/97, пункт 183, ECHR 2006-...).

61. Підсумовуючи, з огляду на обставини цієї справи в цілому, Суд доходить висновку, що була значна затримка у вирішенні справи заявників.

62. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

III. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

63. Заявники також скаржилися, що вони не мали ефективного національного засобу юридичного захисту стосовно вирішення їх скарги щодо тривалості провадження. Вони посилалися на статтю 13 Конвенції, в якій зазначено:

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинено особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

А. Прийнятність

64. Суд посилається на свої висновки щодо пункту 1 статті 35 (див. пункти 46-48 вище), які можуть бути так само застосовані до скарги заявників за пунктом 13 Конвенції. Відповідно Суд вважає, що ця скарга не є явно необґрунтованою або, більше того, неприйнятною з будь-яких інших підстав, наведених у статті 35 Конвенції. Тому вона проголошується прийнятною.

В. Щодо суті

65. Уряд наполягав, що заявники мали ефективні засоби оскарження, спираючись на ті ж доводи, які він використовував, коли доводив, що заявники не використали національні засоби юридичного захисту стосовно їх скарги щодо тривалості провадження.

66. Суд посилається на свої висновки (пункти 47-49 вище) у цій справі стосовно доводів Уряду щодо національних засобів юридичного захисту. З тих самих причин Суд доходить висновку, що у заявників не було ефективного засобу юридичного захисту, як цього вимагає стаття 13 Конвенції, щоб відшкодувати шкоду, спричинену затримкою у цьому провадженні. Отже, це положення було порушено.

IV. ЩОДО ІНШИХ СКАРГ

67. Більше того, заявники скаржилися за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо несправедливості проваджень. Заявники стверджували, що судді судів першої інстанції, включно з Апеляційним судом м. Києва, які розглядали справу з березня 1999 року до січня 2002 року, не були незалежними та безсторонніми, оскільки вони були обмежені вказівками, що містилися в ухвалах президії Київського міського суду та у висновках, що містилися у протестах заступника Голови Президії Верховного Суду від 11 березня 1999 року та 19 грудня 2000 року.

68. Заявники також скаржилися, що ухвала Апеляційного суду м. Києва від 28 січня 2002 року порушила їх право на мирне володіння своїм майном. Вони посилалися на статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

69. Суд зауважує, що всі рішення судів першої інстанції, прийняті між березнем 1999 року та Січнем 2002 року, були скасовані, а ухвала Апеляційного суду м. Києва від 28 січня 2002 року, зокрема, була скасована Верховним Судом 10 вересня 2003 року (див. пункти 21, 22, 27 та 34 вище). Більше того, Суд вважає, що немає підстав сумніватися в тому, що провадження в цілому було справедливим у сенсі статті 6

Конвенції. Тому ця частина заяви повинна бути відхилена як явно необґрунтована відповідно до вимог пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

V. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

70. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

71. Заявники вимагали виплатити кожному з них 49 180,05 грн¹ матеріальної шкоди. Заявники також стверджували, що вони зазнали певної нематеріальної шкоди через тривалість провадження. Однак, заявники не змогли точно визначити суму своїх вимог та залишили це питання на розсуд Суду

72. Уряд не висловив своєї думки з цього приводу.

73. Суд не вбачає жодного причинного зв'язку між визнаним порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою, тому відхиляє цю вимогу. З іншого боку, Суд присуджує кожному з заявників 1200 євро відшкодування нематеріальної шкоди.

B. Судові витрати

74. Пани Шехалі, Михайленко та Пархоменко вимагали також 228 грн² кожному в рахунок судових витрат, яких вони зазнали внаслідок проваджень в національних судах. Пан Михайленко вимагав також 482 грн³ витрат на кореспонденцію та переклад, до яких йому довелося вдаватися через провадження в Суді.

75. Відповідно до прецедентної практики Суду заявник має право на відшкодування своїх судових витрат лише у тому випадку, коли буде доведено, що вони були фактично понесені та необхідні і обґрунтовані стосовно їх розміру. У цій справі, з огляду на інформацію, надану Суду, та на викладені вище критерії, Суд відхиляє вимоги щодо відшкодування судових витрат на провадження у національних судах та вважає доцільним присудити панові Михайленку суму у розмірі 80 євро за провадження у Суді, яку він вимагав.

---

1. Близько 7 938 євро.

2. Близько 38 євро.

3. Близько 80 євро.

С. Пеня

76. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявників за пунктом 1 статті 6 Конвенції стосовно надмірної тривалості проваджень та їх скаргу за статтею 13 Конвенції прийнятними, а решту скарг заяви неприйнятними;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
  - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити кожному заявнику 1 200 євро (тисяча двісті євро) в якості відшкодування моральної шкоди і панові Михайленку додатково 80 євро (вісімдесят євро) судових витрат, а також суму будь-якого податку, який може підлягати стягненню із зазначених сум;
  - (б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* решту вимог заявників стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 21 грудня 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова

